

Tuijotin pienen, mustan läppärini näyttöä ja luin hitaasti Skypeen ilmestyneet sanat. Tunsin hengitykseni kiihtyvän ja käteni tärisivät pienoisesti, kun naputtelin vastauksen. Sydämeni syke oli myös varmasti kiihtynyt, mutta sen pamppailua en kuitenkaan kuullut, koska humina korvissani esti sen. Humina esti minua myös kuulemasta veljeni innokasta höpinää, pian kuitenkin tunsin kevyen tönäisyn olkapäässäni ja räpyttelin silmiäni. Aloin havahtua siihen, kun 190-cm pituinen isoveljeni oli laskeutunut polvilleen ja nojasi nyt nojatuoliin vasemmalla puolellani. Hänen kätensä olivat ristissä käsinojan päällä ja hän katseli minua tutkivasti kulmat kurtussa. Yritin näyttää normaalilta, vaikka puna oli varmasti noussut poskilleni. "Mitä nyt?" kysyin hiljaa ja nojasin taaksepäin, niin että selkäni painui tuolin selkänojaan. "Mikä on hätänä, lasisydäminen siskoni?" Christian kysyi ohittaen oman kysymykseni. "Miksi luulet jonkin olevan hätänä?" tokaisen äkäisesti, lempinimeni kuuleminen oli kuin bensan syöttäminen liekkeihin. "Etkö tiedä miltä katseesi näyttää tällä hetkellä?" "Näetkö muka missään peiliä?" "Etkö voisi vastata kysymykseeni?" "Unohditko että minun ei tarvitse vastata kysymykseesi?" "Unohditko itse, että olen veljesi ja voin-" "TE KAKSI, LOPETTAKAA TUO JA KESKUSTELKAA SIVISTYNEESTI", äitini karjaisu keittiöstä keskeytti meidät ja vilkaisimme tästä olohuoneesta keittiöön johtavalle ovelle, ennen kuin katselimme taas toisiamme. "Mikä on hätänä?" Chris kysyi uudestaan, mutta vakavammalla äänellä. "Näytät kauhistuneelta ja onnelliselta yhtä aikaa. Se on hyvin karmivaa ja minua pelottaa. Voisitko kertoa?" Tunsin hengitykseni kiihtyvän uudelleen, kun muistelin keskusteluani ja epäröiden aukaisin suuni selitykseen. Toivoin ettei veljeni tuomitsisi minua tämän jälkeen. "Tutustuin yhteen kivaan tyyppiin eräällä foorumilla.. ja aloimme keskustella Skypessa.. Veljeni nyökkäsi ja odotti kärsivällisesti, kun pidin tauon miettien miten jatkaisin. "Ja no, olen ihastunut häneen." "..Aha", Chris totesi hitaasti ja kallisti päätään hiukan oikealle. "Mikä on siis hätänä?" Vedin syvään henkeä ja sanoin: "Sovimme tapaamisesta. Subway- liikkeen edessä tänään kello 17..." "Tietysti menet sinne." Rypistin otsaani. "Etkö aio varoittaa pedofiileistä?" "Olen varoittanut jo tarpeeksi. Sitä paitsi, tiedän kyllä, ettet ikinä ottaisi sellaista riskiä", Chris vastasi kohauttaen olkapäitään. "Minun siskoni on ehkä herkkä, muttei niin tyhmä. Olet toisin sanoen varma hänen henkilöllisyydestään, ja vaikket olisikaan, tapaatte kuitenkin julkisella paikalla." Nyökkäsin hymyillen. "Jep." Veli katsoi minua taas tutkivasti. "Pitääkö minun kysyä sama kysymys vielä kolmannen kerran?" Sävähdin ja laskin katseeni alas, olin vältellyt tarpeeksi pitkään hänen kysymystään, en voisi kuitenkaan jatkaa sitä ikuisuuksiin. "..hän on tyttö.. ihan kuten minäkin", kerroin epäröiden. Veljeni otsa kurtistui taas ja hän näytti hämmentyneeltä. "Mitä se haittaa? Minäkin seurustelen pojan kanssa, miksi sama sukupuoli olisi ongelma?" "Hän ei tiedäkään, että minäkin olen tyttö", päästin seuraavat sanat suustani nopeasti, mutta veljeni sai niistä selvää ja näin miten hänen silmänsä suurenivat. "HÄN EI TIEDÄ MITÄ?" Chris melkein huusi sanansa. "Miten se on mahdollista? Huijasitko häntä?" hän kohottautui suurempaan asentoon. "Uh.." sanoin vaivautuneesti ja kiemurtelin tuolillani. "Tavallaan? En vain kertonut hänelle olevani tyttö." "..Et kertonut.. kuinka pitkään olette jutelleet? Oletko näyttänyt hänelle valokuvaasi?" Chris kyseli kiivaasti ja posket punaisina aloin kertoa tarinaani alusta: "Tutustuin häneen sellaisella cosplaysta kertovalla foorumilla. Tilistäni ei selvinnyt olinko poika vai tyttö.. mutta sinähän tiedät puhetapani, Marie lähestyi minua ja parien yksityisviestien jälkeen hän oletti minun olevan poika. En kieltänyt sitä ja jonkin ajan päästä vaihdoimme valokuvia", kerroin kohauttaen olkapäitäni pitäen sitten pienen tauon. Veljeni sulatteli kuulemaansa ja nojasi taas sohvaan. Jatkoin ääni väristen: "Annoin tahallani valokuvan, missä näytin pojalta, tai oikeastaan... tahallani pukeuduinkin pojaksi", tunnustin ja veljeni painoi päänsä käsiinsä. "Minua pelotti tosi paljon..! Tai pelottaa vieläkin.." "Joten pukeuduit pojaksi, otit itsestäsi kuvan ja annoit sen

hänelle”, Chris mumisi. ”Lisäksi sanoin nimeni olevan Sam.” ”Samantha”, Chris vilkaisi minuun kärsivällä ilmeellä ja painoin katseeni taas alas. ”Mitä minä teen?” kysyin epätoivoisesti. ”Haluan nähdä hänet, mutta sanoin olevani poika.” ”No, jospa tapaat hänet poikana?” veljeni ehdotti ja tuijotin häntä täydet viisi sekuntia epäuskoisesti, ennen kuin kiljaisin: ”Tämä ei ole mitään animea! En minä voi noin vain esittää poikaa! Se ei menisi ikinä läpi!” Chris nousi hitaasti seisomaan katsoen minuun tuimasti. ”Jos sinulla on parempia ehdotuksia, Lasisydän, niin sano. Aiheutit ongelmasi itse, nyt sinun on kärsittävä se loppuun asti.” Sitten hänen ilmeensä lieventyi hiukan. ”Jos uskallat, mene tapaamaan häntä tyttönä. Jos et, ota riski ja pukeudu pojaksi. En kylläkään haluaisi kannustaa valehtelevaan, mutta kieltämättä tämä on hauska ongelma”, veljeni sanoi raapien päätään. Tuhahdin ja laskin läppäriin sylistäni mahonkiselle sohvapöydälle. ”Hei, Gabe voi auttaa sinua! Hänen vaatteensa varmaan sopivat sinulle”, Chrisin ilme kirkastui hiukan ja sanoin kysyvästi: ”Ajattelitko oikeasti sotkea poikaystäväsikin tähän?” ”No..” nyt oli Chrisin vuoro punastua ja hän liikutti jalkojaan. ”Ystävät auttavat toisiaan, eikö?” ”Ja haluat nähdä hänet”, totesin, Chris nyökkäsi sanoilleni nöyrästi. ”Olitko puhumassa hänestä, kun olin omissa ajatuksissani?” kysyin, muistin Chrisin lörpötelleen vieressäni samalla kun olin huomannut Skypessa viestin Marielta. ”Joo, vuosipäivämme on ylihuomenna, olisin halunnut mielipiteesi leffaani liittyen..” Chris mumisi ja nyökkäsin, vastasin sitten nopeasti: ”Titanic, ottakaa se. Ette ole vieläkään nähneet sitä. Kun itkette yhdessä myöhemmin, voitte lohduttaa toisiaanne”, sanoin ja veljeni näytti mielteliäältä. ”Mikähän meissä Lairin sisaruksissa muuten on..” totesin ääneen hajamielisesti. ”Katharine meni Helenan kanssa naimisiin.. ja sinä isovelji hankit poikaystävän..” Katharine Lair oli isosiskomme, paljon sievempi kuin minä, tosin myös päättäväisempi ja kovempi, ja hän oli mennyt pienen blondin, nimeltään Helen, kanssa naimisiin. ”Minustakin tuli lesbo”, mumisin naurahtaen pienesti. ”Se on harmi”, äitini hento ääni kuului ovensuusta, kohotin katseeni ja näin hänen pyyhivän käsiään pyyhkeeseen. ”Olin halunnut lapsenlapsia”, hän sanoi huokaisten. ”Mutta kuten kunnon Lairit, te toimitte oman päännne mukaan. Isäsikin karkasi miehen matkaan.” ”Ainahan on adotio”, veljeni totesi noustessaan ylös. ”Minä ja Gabe ajateltiin hankkia penska kun menemme naimisiin.” ”Mitä?” kysyin leikkien järkyttynyttä. ”Kuka minusta sitten huolehtii?” ”Viisastelija”, Chris nauroi railakkaasti ja pörrötti hiuksiani. ”Tule nyt, niin autan suunnitelmassasi.” ~~~~~ Joten pari tuntia myöhemmin seisoin tavaratalon vaateliikkeessä. Olin paennut sinne tappamaan aikaa, vielä sitä oli jäljellä ennen kuin tapaisin Marien. Chris sekä Gabe olivat pitäneet kunnolla hauskaa ja tehneet minulle aikamoisia muutoksia ulkonäköön. Huomasin itsekin hämmästyneenä miten helposti olisin käynyt pojasta. Kaikilla meidän perheessä oli suora, pitkä nenä sekä korkeat poskipääät. Äidillä ja Katilla oli porkkananpunainen, hento suora tukka, toisin kuin minulla ja Chrisillä, jotka olimme perineet isämme mustat kiharat. Chrisillä ne olivat vallattomammat ja kurittomammat, itselläni ne pysyivät jonkin verran kurissa laskeutuen nätisti olkapäille. Nyt tukkani oli vedetty taakse poninhännälle. Minun sekä Katherinan silmät olivat harmaat, kuten isällä, äidillä ja Chrisillä oli taasen vihertävät silmät. Yhdistelmä oli jännä, pidin perheeni ulkonäöstä, jokaisessa oli jotakin joka teki Lairin. Näytimme sisukkailta tyypeiltä, mutta he kaikki muut olivat sellaisia, tunsin itseni pikemmin hiirulaiseksi leijonien keskellä. En ollut puoliksikaan niin sisukas tyyppi kuin Christian, tai itsepäinen kuten Katharine. Vilkaisin itseäni liikkeen peilistä, en tietenkään ollut laittanut meikkiä ollenkaan, tunsin itseni melkein alastomaksi ilman sitä. Vaatteeni onnistuivat olemaan aika tyylikkää, Gabe pukeutuikin melko tyylikkäästi. Rintakehäni näytti litteältä, kiitos myös vaatteiden, mutta minulla olikin aina ollut pienet rinnat. Tämä onnistuu, niin vakuutin itselleni samalla kun suoristin mustaa avonaista nahkatakkiani. Se peitti hyvin kurvikkuuteni, rock-henkinen paita sen alla näytti siistiltä, ehkä

saisin käyttää sitä useamminkin jos pyytäisin Gabelta nätisti. Olin huomannut, että pystyin helposti pyytämään Chrisiltä ja Gabelta kaikenlaista, jos käytin koiranpentukatsettani, kummatkaan eivät pystyneet olemaan hemmottelematta minua. Olin melko herkkä ihminen, pelkäsin kaikenlaisia asioita joten Chris väitti sydäntäni lasiseksi. He eivät halunneet olla vastuussa sen rikkoutumisesta ja siitä oli tullut myös lempinimeni. En voinut herkkyydelleni mitään, itkin lähes jokaisessa leffassa, joissa oli surullinen kohta ja inhosin riitoja niin paljon että silmäni kyyneltyivät aina, kun jouduin kohtaamaan sellaista. Värikkään lippalakin olin saanut Chrisiltä ja asettelin sen päähäni paremmin. Sen varjo peitti osittain kasvoni, näytin salaperäisemmältäkin ja vähemmän tytöltä. Silti en voinut olla hermoilematta tulevaa tapaamista. Se järkevä osa aivoissani huusi minulle tämän olevan väärin, minun olisi pitänyt tulla paikalle omana itsenäni.. mutta olin liian pelkuri siihen. Se pelkuriosa itsessäni vakuutti minulle, että kaikki kääntyisi parhain päin, kunhan Marie huomaisi miten hyvä tyyppi olisin.. hän hyväksyisi valehteluni. Tai antaisi ainakin anteeksi. Hermostuin taas ja pyyhin kosteita käsiäni mustien farkkujeni kankaaseen. Ne olivat hieman löysät minulle, mutta vyö auttoi jo paljon. Vielä viimeisen kerran tuijotin itseäni peilistä, ennen kuin aloin kävellä kohti Subwayta. Tunsin jännitykseni kohoavan huippuunsa ja minun oli taas vaikea hengittää. Näin pienikokoisen hahmon leipomon edessä, tiesin heti kuka se oli. Marie näytti luonnossa vielä kauniimmalta kuin kuvassa, hänellä oli sydämenmuotoiset kasvot, ihastuttavan kullankeltaiset, tuuheat pitkät hiukset, sekä kirkkaansiniset silmät. Hän oli pukeutunut hyvin sievään pilkulliseen mekkoon, sekä ruskeaan takkiin. Jalassaan hänellä oli sukkahousut sekä ballerinat, kaikki pastellisävyjä. Hän katseli ympärilleen hermostuneesti ja vedin henkeä, ennen kuin astelin hitaasti hänen luokseen. "Marie?" kysyin matalalla äänellä ja tytön katse sinkoutui minuun. Hetkessä leveä hymy valaisi hänen kasvojaan ja hän lähestyi minua virnistellen. "Sam? Sam!" hän hoki päästen eteeni. "Tulit oikeasti! Hauska nähdä viimein!" "Samoin", sanoin hymyillen lämpimästi. "Et kai odottanut pitkään?" "Oi, en", Marie vastasi punastuen kevyesti. "Olin vain malttamaton, joten lähdin aikaisemmin.. mennäänkö?" "Toki", vastasin ja aloimme kävellä keskustasta kohti puistoa. Emme suunnitelleet mitään erityistä, mutta pelkkä yhdessäolo riitti. Ihastuin häneen hetki hetkeltä enemmän, Marie nauroi heleällä äänellä ja hänen puheensa oli kiihkeänoloista. Hän oli suloinen joka suhteessa, toivoin ettei tämä ilta loppuisi koskaan. Muistin puhua matalalla äänellä, mutta tulin paljastaneeksi itsestäni kaikenlaista, myös Marie tunnusti itsestään joitain asioita. Hän sanoi kasvaneensa hyvin uskonnollisessa kodissa ja sanoin että myös oma perheeni oli uskovaista sorttia, äitini ainakin kävi kirkossa joka sunnuntai. Se tuntui rauhoittavan häntä, kerroin hänelle myös lasisydämeistäni ja Marie naurahti sille. "Hassua ajatella, että poika voisi oikeasti olla niin herkkä.." hän mumisi ja sitten palasin todellisuuteen. Olin kokonaan unohtanut valepukuni. Olin tainnut puhua myös liian kimeällä äänellä, vilkaisin Marieta hermostuneesti, mutta hän käyttäytyi aivan normaalisti. Hiukan epävarmasti menin kyykkyyyn ja tuijotin lammessa uiskentelevia kaloja. "Minun pitäisi muuten lähteä kohta, minulla on kotiintuloaika", Marie kertoi ja kohotin katseeni nopeasti. Nyökkäsin lyhyesti, hiukan pettyneenäkin. Olisin halunnut tämän päivän jatkuvan paljon pitempään. "Tapaammeko uudelleen?" kysyin ja Marie nyökkäsi punastuen kevyesti. "Jos vain haluat, minä haluaisin ainakin tavata sinut." Hymyilin leveästi hänen sanoilleen. "Mielelläni", vastasin iloisesti ja Marien otsa rypistyi. Palautin ilmeeni neutraaliksi nousten samalla nopeasti ylös. "Saatanko sinut?" kysyin, tyttö pudisteli nyt päätään sanoilleni ja kohotti kännykkäänsä. "Soitan itselleni kyydin tänne, asun aika kaukana kaupungista." "Selvä", sanoin jo hiukan vaivautuneempana, mitäs nyt? Nämä olivat ensimmäiset treffini, joten en tiennyt miten minun olisi kuulunut käyttäytyä. Sitä paitsi teeskentelin jotain, mitä en ollut. Aloin tuntea oloni yhä sairaammaksi.

Vedin syvään henkeä, aion juuri tunnustaa, kun näin Marien astuvan lähemmäksi ja sanat kuivuivat kurkkuuni. Olin 170- cm pitkä, mutta toinen oli vain 155- senttinen. Hän kohottautui varpailleen ja suuteli minua kevyesti huulille. Vastasin suudelmaan haparoiden ja olin tarttumassa häneen, mutta vaalea tyttö horjahti ja liukastui syliini. "Oletko kunnossa?" kysyin hengästyneenä ja autoin hänet jaloilleen. "...Joo", hän vastasi otsa rypyssä, kuin olisi miettinyt jotain ankarasti. "Ihan kuin olisin tuntenut..." En voinut enää pidätellä itseäni, vaan puuskahtin kädet levällään: "Anteeksi!" Marie kohotti katsettaan ällistyneenä. "Mistä?" "Valehtelin sinulle." "Ai?" Marie totesi vain räpytellen silmiään hämmentyneenä. "Eikö nimesi olekaan Sam? Etkö asu täällä?" "Ei.. Ei.. tarkoitin", sanoin empien. "En ole poika." Marie jäähmettyi liikkumattomaksi ja astuin hiukan kauemmas. "Olen.. oikeasti tyttö. En uskaltanut kertoa sinulle. Ihastuin sinuun vain ensi hetkestä lähtien ja olet ollut mielessäni niin usein..!" Sanani tukehtuivat kurkkuun, kun näin yhtäkkiä kylmän katseen ilmestyvän Marien silmiin. Hän sylkäisi maahan ja kavahtelin sitä kompuroiden kauemmas. "Anteeksi kuinka?" hän kysyi synkästi, silmät suurina. "Olen pahoillani valehtelusta, ihan oikeasti olen, minä vain rakastuin sinuun", kerroin hänelle, uskaltauduin kävelemään lähemmäs. Marien silmät levisivät ja hän kohotti kätensä. "Älä tule lähemmäs!" hän kivahti ja pysähdyin paikoilleni. "Marie.." henkäisin epätoivoisesti. Marien katse tuntui vain kylmenevän entisestään, en pystynyt estämään itseäni, vaan astuin lähemmäs aikomuksenani tarttua häntä kädestä. Tunsin kuitenkin pääni heilahtavan yhtäkkiä vasemmalla ja kipu räjähti poskessani. Korvani soivat äänekkäästi, mutta olin kuullut äänen ennen kipua. Typertyneenä käänsin katseeni takaisin Marieen päin, jonka toinen käsi oli puristunut nyrkkiin. Se oli lyöntikäsi, hän oli lyönyt minua. "M—Mar.." aloin änkyttää, katselin niin epätoivoisesti hänen kasvojaan, etten heti huomannut hänen jalkaansa. Vaikka olisinkin, tuskin olisin ehtinyt reagoida. Tunsin vain kovan kivun pohkeessani ja kaaduin polvilleni. Sitten toinen isku vatsaan kaatoi minut selälleni. "Olet vastenmielinen. Älä enää ikinä tule lähelläni, mokoma ällötys." Sanat jäivät kaikumaan päässäni, enkä enää osannut nousta ylös. Olin käpertynyt kyljelleni, tunsin veren valuvan nenästäni ja jomottavaa kipua kohdissa joita hän oli lyönyt. Pian kuulin hentojen askelten kipittävän poispäin, kiireesti kuin olisi pelännyt jonkun seuraavan perässä. Kädet täristen pitelin vatsaani ja pian tunsin koko vartaloni tärisevän, hengitin katkonaisesti, silmät tyhjinä. Se siitä lasisesta sydäimestä, ajattelin kumman tyynesti. Seitsemän vuoden epäonni, eikä sirpaleita voinut enää koota uudelleen.